

jälle selsammal aeal ja tunnil mäe peale min-
nema ja seal ootma, mis saab sündima. „Peale
selle“, ütles õppetaja, „olled sa omma ahnuse
himmu pärast, omma tüttart seina jätnud ja
kõik sedda rohtu korwist wälja wiskanud, et
ennam kulda piddi sisse mahtuma!“

Et naene ükskord omma tütre jälle piddi
kätte saama, olli temmal küll üks wäikene troost,
— agga seitse aastad odata, olli temma eest,
kui pool iggawest aega. Nüüd tullid esmalt
need wanna mehhe sõnnad temma meele, kes
ütles tedda kõige parremat warra seina jät-
wad. Temma õppis nüüd ommas hädas ja
iggawuses põhjani tundma, et temma omma
ahnuse himmuga üllekohhut teinud ja et kuld
ja hõbbe mitte kõik murret ja ahhaastust ei
wõi ärra wõtta, terwist ja rahhu anda, kuidas
temma sedda enne olli arwanud.

Temma arwas nüüd omma ja kõige maa-
ilma warra järrele, et sedda küll otsata palju
on; agga siiski on se kõik tähhine selle wastu,
kui ta ommast lapsest piddi ilma jama. Tem-
mal olli küll korwi täis rahha, agga last

olli ta selle eest kautanud. „Kes omma last,
omma sündimise maad ehk omma usku rahha
eest ümber wahhetab, se ei olle mitte wäart,
et Maa tedda weel kannab!“ olli allati tem-
ma mõtte.

Nenda olli se waene, ehk nüüd rikkas naene
allati sures süddame wallus, kõik need 7 aast-
tad. Ka ei putunud temma omma käega selle
kulla külge, mis temmal korwis seisis. Wi-
maks tuli se päew, mil ta lotis last kätte
sawad ja jooksis warra hommiku seina üles
mäe peale, kus alla temma lapsukene olli jät-
nud ja lotis Jummalale sure wäe ja helduse
peale, et temma laps weel woib olla. Sa
wata! — jubba emalt näggi ta omma ar-
mast last koopa ees istuwad ja tukkuvad. Ta
olli weel nisamma noor ja priiske, kui siis olli,
kui ta mäe alla jänud. Täsfakeste istus em-
ma lapse liggi, wõttis tedda sülle andis suud,
muljus omma wastu rindu ja nuttis kuumad
silma-pisjarad, rõmu pärast ja ütles isienne-
ses: „Kaddugu nüüd kõik se rahha, se ei te
mulle kahju, et agga mo laps käes on! Nüüd